

Τὰ δένδρα ὅλ' ἀνθῆτε,
Σπλήν σας τὴν ἐερινὴν καιρὸς νὰ ἐνδύθητε.

Ἡ ἀμυγδαλὴ πολλαπλασιάζεται συνήθως διὰ τῶν ἀμυγδαλῶν, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἦναι σκληρὰ, γαίρει δὲ εἰς θερμὰ κλίματα καὶ εἰς μεσημερινοὺς τόπους. Εὐδοκίαι εἰς κάθε γῆν, περισσότερο δὲ εἰς ἀμυγδαλῆς γαίαις. Ἐνοσθαλιζέται δὲ μετ' ἀμυγδαλῆν ἄλλου εἴδους, καὶ δέχεται ἐμβολίασμα βροδακινῆς, ἥτις καὶ δι-ορκεῖ περισσότερο. Τὰ καλύτερα εἶδη τῶν ἀμυγδαλῶν, ὅσα σήμερον παρ' ἡμῶν εὐρίσκονται, εἶναι τὰ τῆς Αἰγί-ης, τὰ τῆς Χίου, τὸ Σουλτανικὸν λεγόμενον, καὶ τὸ ἀμυγδαλοροδάκηνον.

ΛΙΝΙΓΜΑ.

Ἡ ἀρχὴ τῶν βασιλείων ἐμ' ἐγὼ καὶ τῶν βασιλῶν,
Κ' εἰς τὸ μέσον τῆς ἀβύσσου κ' εἰς τὰ ὕψη τῶν βουνῶν
Ἐγὼ ἄρχω. Πλὴν ὁ τόσον παντοδύναμος ἐγὼ,
Κ' εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς βδέλλας νὰ χωρέσω ἐμπορῶ
Ἄν δ' ἀπὸ ἀπροσεξίαν πλησιάσω εἰς τὸ οὖς.
Ὡς ἐκ θαύματος δὴ τότε παρευθὺς γίνεται βῶς.

ΣΤΟΒΑΙΕ

Ἐκ τῶν ἀξιολογητέων πόλεων τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Μελαγονίας χώρας ἦτο καὶ εἶναι μέχρι νῦν, σώζουσα τὸ ἀρχαῖον ὄνομα, αἱ Στόβαι, νομιζομένη πατρίς Ἰωάννου τοῦ Στοβαίου, φιλοσόφου τῆς Δ'. Ἐκατονταετηρίδος, τοῦ συγγράψαντος τὴν σωζομένην ἀξιολογὸν Ἀρθολογίαν ἐκλογῶν, ἀποφθεγμάτων καὶ ὑποθηκῶν, ἐρανισθεῖσαν ὑπὸ αὐτοῦ ἐκ πεντακοσίων παλαιῶν συγγραφέων. Ἡ πόλις αὕτη κεῖται οὐ μακρὰν τοῦ Ἀζίου (Βαρδαρίου) πρὸς νότον, περὶπου κατὰ τὴν οὖον τὴν ἐκ Σκοπίας (Οὐσκίουπ) εἰς Θεσσαλονίκην. Λέγεται δὲ Ὀθωμανιστὶ κατὰ παραφθορὰν τοῦ Ἑλληνικοῦ ὀνόματος Γοτῶν, ὡς γράφουσιν αὐτὸ οἱ ἡμέτεροι, περιφρονούντες οὕτως εἰπεῖν, ἢ ἀγνοοῦντες τὸ γνήσιον τοῦ τόπου ὄνομα, καὶ τοὶ ἀγαπῶντες τὴν καθαρότητα καὶ ἀκριβείαν τῆς γλώσσης.

Αἱ Στόβαι ἔχουσι καὶ θρόνον Ἐπισκόπου ὑπὲρ τὸν Ἀχρῆδος μητροπολίτην. Ἡ πόλις αὕτη περιέχει σήμερον περὶπου 350 οἰκογενεῖας χριστιανικῆς. Δ.

Ἐπινοοῦμεν τοὺς διδασκάλους καὶ τοὺς Ἐφόρους τῶν ἐν Σμύρῃ Γροικικῶν Σχολείων, ὅτι δεχόμενοι προθύμως μαθητὰς καὶ μαθητρίαις ἐκ παντὸς γένους καὶ πάσης θρησκείας, περιποιοῦνται ἐπιμελῶς ἐξίτου πάντα τὰ παιδιὰ, προσέχοντες ἵνα μὴ ὑπάρχη ποτὲ ὡς ἐξ αὐτῶν ἢ παραμικρὰ ἀφορμὴ καὶ ὑπόνοια ποτὲ εἰς τοὺς συγγενεῖς ἢ ὁμογενεῖς καὶ ὁμοθρήσκους τῶν παιδιῶν περὶ διαθέσεως προσηλυτικῆς, ἂν ὅχι περὶ σκοποῦ τοῦ αὐτοῦ, ὅπου ἔχουσιν ἐνταῦθα σήμερον μόνοι αἱ ἱε-

σοῦται, αἱ λεγόμεναι Ἐλεσημακίτριαι καὶ γραφαῖ καὶ ἄλλοι Λατίνοι, κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ. ἄνδρες καὶ γυναῖκες μετὰ τοῦ Ἐπισκόπου αὐτῶν, συρόμεναι οἱ πάντες ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ Ἰησοῦτισμοῦ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον, ἐξπυρομένων μόνον κατὰ τὸ δίκαιον ὀλίγων νουνοεῶν καὶ φιλανθρώπων ἐκ τῆς Ἐκκλησίας ταύτης. Οἱ Γραικοὶ κλιῶς ποιούντες, ἀγαπῶσι καὶ τιμᾶσι πάντας τοὺς λαούς, ἀκολουθοῦντες πανταχοῦ τὰς περὶ ἀνεξίθρησκείας φιλανθρώπων ιδέας τῆς ἰδίας αὐτῶν Ἐκκλησίας καὶ φυλῆς, καὶ τοὶ φυλάττοντες πιστῶς καὶ γενναίως τὰ εὐαγγελικὰ, τὰ πατρια δόγματα εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα.

ΜΕΚΡΟΛΟΓΙΑ.

Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν πρώτην ἡμέραν τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἔτους 1851 ἀπεβίωσεν ἐν τῇ πόλει ἡμῶν μετὰ δεκαπενταήμερον βραναλγῆ νόσον ἀξιώτιμος τις νεάνης, ἡ Δεσποσύνη Θεανῶ Κλάδου, μέλο: εὐγενεῖς χρηστῆς οἰκογενείας ἐκ τῶν ἐν Σμύρῃ ὁμογενῶν. Τὸν αἰφνίδιον καὶ ἄωρον τῆς νεότητος θάνατον ὀφείλει δικαίως καὶ εὐλόγως πᾶσα εὐαίσθητος ψυχὴ ἐπὶ μᾶλλον νὰ θρηνηῖ καὶ νὰ λυπῆται ὁσάκις μάλιστα τὸν ὑστερούμενον τῆς ἐπαίδου μὲν, ἀλλὰ καὶ γλυκειῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἡμῶν τοῦ ὄφ' πολὺ καλῆς ζωῆς, περιβάλλοντος πλεονεκτήματα καὶ χάριτες εὐγενεῖς ὡς ἐπιπλέον καὶ ἀξιώτιμων. Οὐχ ἄτερ χρηστῶν γονέων, καὶ ἀδελφῆ ἀξιώτιμων συγγενῶν, ἡ ἀγαθὴ καὶ ἐπιτροπὴ αὐτῆς κόρης ὑπὸ τὰς γλυκετέρας ἐλπίδας χρηστοῦ μελλοντος ἐπιμελῶς ἀνατραφεῖσα, εἶχε δικαίως ἐπισύρειν τὴν συμπάθειαν καὶ τὸν ἔπαινον τοῦ πολλοῦ κόσμου διὰ τοῖς ἄλκρον καὶ εὐτρόσιτον τοῦ ἤλιου τῆς διὰ τὴν φιλόκαλον καὶ εὐπρεπῆ τῶν τρόπων αἰ-ης, διὰ τὴν ἀγνήν πρὸς ἅπαντας καὶ εὐτρεπῆ οἰκιοτήτῃ τῆς, προσφερομένη εἰς ἕκαστον φιλομειδῆς πάντοτε χαρίεσσα καὶ λίαν εὐτράπελος. Ἀλλὰ τὸ φάσγανον, τὸ πικρὸν φάσγανον τοῦ θανάτου τὴν εἰς τὴν κοιλίαν τῆς ἀνθρωπίνου ζωῆς παντὸς εἶδος τυφλῶς καὶ ἀνεξικκέρτως ἀστάχεις δρέπων ἀφῆρπασεν ἐξαίφνης ἐκ τῶν γλυκερῶν κίλων τῆς ὀδυρομένης οἰκογενείας τὸ εὐθαλλὲς αὐτῆς ἄνθος, καὶ καὶ ἔσυρεν ἀνιλεῶς εἰς τὸν σκληρὸν τάφον, πρὸς ἅπαντας διλιῶσαν καὶ μὴ τὴν καλὴν παρθένον ταύτην λυπὴν δικαίως οὐ τὴν τυχοῦσαν. Ἡ ἐκφῶρὰ τοῦ λειψίτου αὐτῆς ἐγένετο ἐν πλήρει παρατάξει καὶ εὐπρεπείᾳ, ἢ δ' ἅπαντα ὅθεν συρροῦ τοῦ λαοῦ καὶ τὸ πλῆθος ὁμοῦ τὸν νεκρὸν αὐτῆς παρακολουθούτων εὐγενῶν πολιτῶν ἐμαρτύρει καὶ ἐβεβαίον τὴν γενεὴν θλίψιν καὶ συγκινησὶν πάσης καρδίας. Ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ ἐπὶ τοῦ τάφου ἀπενεμήθησαν πρὸς τὴν παρθένον συγχωρητήριος πύγκονοι ἐκφωνήσεις ὑπὸ συμπαθείας ὅλων καὶ ἀγίτης ὑπαγορευθεῖσαι. Συνενόντες καὶ ἡμεῖς τὴν θλίψιν ἡμῶν μετὰ τῆς δικαίας συγκινήσεως ἀπάντων ἐκφωνοῦμεν ἐκ κέντρου ψυχῆς ἡμῶν καὶ καρδίας. Ὁ Αἰώνια σου ἡ μνήμη εὐγενῆς καὶ ἀξίεραστῆς κόρης. Ὁ Θεὸς ὁ πανάγαθος καὶ παντοκράτωρ ἀναπαύσει σε ἐν τοῖς κόλποις Ἀβραάμ καὶ Ἰσαάκ. Ἀμήν.